

ГЛАВА 1

Кент, Англия
1791 г.

Поне никой не бе умрял. С изключение на това, Николас Роуксби нямаше представа защо бе повикан у дома в Кент. Ако някой бе умрял, разсъждаваше той, баща му щеше да го напише в съобщението, което бе изпратил на Николас в Единбург с бърз куриер и очевидно ставаше дума за нещо спешно. Обаче, ако някой бе умрял, със сигурност лорд Манстон щеше да напише повече от:

Моля те, върни се в „Крейк“ възможно най-бързо. Изключително важно е двамата с майка ти да говорим с теб колкото е възможно по-скоро.

Съжалявам, че прекъсвам учението ти.

Твой любящ баща.

Манстон

Николас вдигна поглед към познатия балдахин от дървета, когато пое по последната отсечка от пътуването си. Вече бе пропътувал от Единбург до Лондон и от Лондон до Мейдстоун с пощенски дилижанс, а сега изминаваше последните двайсет и четири километра върху гърба на кон.

Дъждът най-после бе спрял – слава богу, – но изпод копитата на коня му хвърчеше такова много кал, че като се прибавеше и цветният пращец, Николас имаше

чувството, че когато най-после пристигне в „Крейк“, щеше да изглежда така, сякаш има импетиго¹.

„Крейк“. Оставаше по-малко от километър и половина.

Гореща вана, топла храна, а после щеше да разбере какво толкова бе развълнувало баща му.

Дано да беше нещо сериозно. Не нечия смърт, разбира се, но ако откриеше, че е бил призван да прекося две страни само защото един от братята му е бил награден от краля, щеше да откъсне нечия проклета ръка.

Знаеше как да го направи. Всички студенти по медицина бяха задължени да наблюдават хирурзите по време на операция, когато изникнеше такава възможност. Това не беше любимата част от обучението за Николас; той предпочиташе по-интелектуалните аспекти на медицината – да преценява симптомите и да разрешава постоянно променящите се загадки, водещи към поставянето на диагнозата. Но в днешно време беше важно да знае как да ампутира крайник. Често това беше единствената защита на лекаря срещу инфекцията. Това, което не можеше да бъде излекувано, можеше да бъде рязко пресечено.

Разбира се, излекуването беше за предпочитане.

Не, по-добре беше предотвратяването. Да се спрат проблемите, преди да са започнали.

Николас мислено завъртя очи, когато „Крейк“ най-сетне изникна пред погледа му. Имаше чувството, че какъвто и проблем да го бе довел в Кент в този дъждовен пролетен ден, вече беше налице.

Освен това братята му не получаваха награди от краля. И тримата бяха достойни мъже, но чак пък *награди*.

Забави коня и премина в тръс, когато зави след последния ъгъл на алеята. Дърветата се скриха от периферията на погледа му.

¹ Кожна инфекция, която причинява рани и мехури. – Б. пр.

ферното му зрение и внезапно пред него изникна родният му дом, внушителен и масивен, издигащ се два века и половина от земята като богиня от варовик. Николас винаги се бе чудил как толкова голяма и богато украсена сграда може да остане толкова добре скрита до последния миг. Предполагаше, че има нещо поетично в това, задето може постоянно да се изненадва на нещо, което винаги е било част от него.

Розите на майка му бяха избуяли в пълното си великолепие, червени и розови, точно както всички ги харесваха. Докато приближаваше, младият мъж усети уханието им във влажния въздух, стелещо се върху дрехите му, изпълвайки обонянието му. Всъщност никога не бе харесвал особено аромата на рози – предпочиташе не толкова пищни цветя, – но когато всичко се сливаше в мигове като този: розите и мъглата, влажната пръст...

Това беше домът.

Изглежда, нямаше значение, че не бе предвидено да бъде тук, поне не още няколко седмици.

Това беше дом, той си бе у дома и това го изпълваше със спокойствие, макар че умът му се терзаше от притеснение, питайки се каква беда го бе призовала да се върне.

Прислугата явно бе предупредена за пристигането му, защото конярят го очакваше на алеята, за да се погрижи за коня, а Уийлок отвори вратата, дори още преди Николас да направи и крачка.

– Господин Николас – посрещна го икономът, – баща ви желае незабавно да ви види.

Николас посочи опръсканото си с кал облекло.

– Със сигурност той би искал аз да...

– Той каза *незабавно*, сър. – Брадичката на Уийлок се наклони почти незабележимо, само колкото да посочи към дъното на къщата. – Двамата с майка ви са в златистозеления салон.

Николас озадачено изви вежда. Семейството му не

се придържаше толкова към официалностите, както повечето аристократични фамилии, особено когато бяха тук, в провинцията, но оплескано с кал дебело палто никога не е било приемливо облекло в любимия салон на майка му.

– Аз ще го взема – рече Уийлок, протягайки ръка към палтото. Този човек винаги бе умеел удивително добре да чете хорските мисли.

Николас сведе поглед към ботушите си.

– На ваше място не бих се притеснявал за тях – добави Уийлок.

Мили боже, може би все пак някой *бе* умрял.

– Знаеш ли за какво е всичко това? – попита Николас и се извърна, за да може икономът да свали тежкото палто от раменете му.

– Не е моя работа да ви казвам.

Николас хвърли поглед през рамо.

– Значи знаеш.

– *Сър*. – Уийлок изглеждаше обиден.

– И без това щях да се върна след по-малко от месец.

Уийлок отбягна погледа му, докато с подчертано усърдие изтръскваше изсъхналите бучици кал от палтото.

– Доколкото ми е известно, няма никакво време за губене.

Младият мъж разтърка окото си. Господи, толкова беше уморен!

– Удоволствие ли ти доставя да си загадъчен?

– Не особено.

Което беше опашата лъжа. Уийлок се наслаждаваше на подчертаната сдържаност, позволена само на икономите, които се чувстваха уверени в своя пост. Но Николас виждаше, че Уийлок не намира нищо, достойно за наслада в този конкретен разговор.

– Извини ме – рече Николас. – Не бива да те поставям в такова положение. Не е нужно да съобщаваш

за пристигането ми. Ще сваля калните ботуши и ще потърся родителите си.

– Златистозеления салон – напомни му Уийлок.

– Разбира се – промърмори Николас. Сякаш би могъл да забрави.

Вратата към златистозеления се намираше в края на коридора, а Николас достатъчно често бе изминавал този кратък път, за да знае, че родителите му вече го бяха чули да влиза в къщата. Подовете бяха мраморни, винаги идеално полирани. Обутите в чорапи ходила се плъзгаха като кънки върху лед, а токовете на обувките тракаха достатъчно високо, за да заглушат малък оркестър.

Но когато стигна до отворената врата и надникна вътре, нито единият от родителите му не погледна към него. Баша му беше до прозореца, втрещен в тучната ливада, а майка му се бе сгушила на любимото си място върху светлозеления диван.

Тя винаги бе твърдяла, че лявата страна е много по-удобна от дясната. Всичките ѝ пет деца бяха изпробвали тази хипотеза, придвижвайки се от едната страна до другата, но никой не бе успял да стигне до същото заключение. Ако трябваше да бъдат честни, никой не бе достигнал до каквото и да е достоверно заключение. Мери бе заявила, че и двете страни са едни и същи, Едуард бе изтъкнал, че единственият начин човек да се чувства удобно, е да вдигне крака, което обикновено не бе разрешено, а Андрю бе подскачал нагоре-надолу толкова пъти, че бе разпрал страничния шев на една от възглавниците. Джордж бе обявил, че цялото упражнение е абсурдно, но не и преди да проведе собствено небрежно проучване, а колкото до Николас...

Той е бил на не повече от пет по време на въпросния семеен експеримент. Но бе сядал на всяко възможно място и се бе изправял отново на крака, преди да постанови:

– Е, не можем да докажем, че тя греши.

Това, изглежда, важеше за по-голяма част от живота, бе започнал да осъзнава той.

Да докажеш, че нещо е вярно, не беше същото, като докажеш, че противното е грешно.

И ако лявата част на дивана правеше майка му щастлива, кой бе той, че да твърди нещо друго?

Поколеба се за миг на прага, изчаквайки някой от родителите му да забележи присъствието му. Те не го сториха и той пристъпи вътре, спирайки в края на килима. Вече бе оставил кална пътека в коридора.

Прокашля се и двамата най-накрая се обърнаха.

– Николас – заговори първа майка му, протягайки ръце към него, – слава на Бога, че си тук!

Младият мъж премести предпазливо поглед от единия си родител към другия.

– Нещо не е наред ли?

Беше възможно най-глупавият въпрос. Естествено, че нещо не беше наред. Но никой не бе облечен в черно, така че...

– Седни – рече баща му и посочи към дивана.

Николас се настани до майка си и взе ръката ѝ в своята. Стори му се правилна постъпка. Ала тя го слиса, като я издърпа и рязко се изправи на крака.

– Ще ви оставя да поговорите двамата насаме – заяви и сложи ръка върху рамото на сина си, давайки му знак, че не е нужно да става. – Ще бъде по-лесно, ако аз не съм тук.

Какво ставаше, по дяволите? Имаше проблем, който трябваше да се разреши и майка му *не* само че не вземаше нещата в свои ръце, но и доброволно напускате сцената?

Това не беше нормално.

– Благодаря ти, че дойде толкова бързо – промърмори тя и се наведе, за да го целуне по бузата. – Нямам думи, с които да изразя колко ме успокоява присъствието ти. – Погледна към съпруга си. – Ще бъда на писалището си, ако се нуждаеш от мен да...

Изглежда, нямаше какво да каже. Николас никога не я бе виждал толкова несигурна.

– Ако се нуждаеш от мен – завърши накрая.

Николас наблюдаваше безмълвно и навярно с увиснало чене как майка му излиза от стаята и вратата хлопна зад нея. Извърна се към баща си.

– *Какво става?*

Родителят му въздъхна. Измина един дълъг, тягостен миг, преди да отвърне:

– Станал е инцидент.

Баща му винаги е бил майстор на любезното омаловажаване на проблема.

– Трябва да си налееш едно питие.

– *Сър.*

Николас не желаше питие. Искаше обяснение. Но това беше баща му, затова той прие питието.

– Отнася се за Джорджиана.

– Бриджъртън? – изумено попита Николас, сякаш имаше друга Джорджиана, която баща му може да има предвид.

Лорд Манстон мрачно кимна.

– Значи не си чул.

– Бях в Единбург – напомни му Николас.

Баща му отпи от коняка си. Доста голяма глътка за този ранен сутрешен час. Или изобщо за което и да е време на деня.

– Е, това е облекчение.

– Моите уважения, сър, но бих ви помолил да не бъдете толкова загадъчен.

– Имаше инцидент.

– Все още сте загадъчен – промърмори Николас.

Ако баща му го чу – и ако трябваше да бъде честен, Николас смяташе, че по-скоро го бе чул, – той не реагира. Вместо това прочисти гърлото си и изтърси:

– Тя беше отвлечена.

– Какво? – Николас скочи на крака, а чашата с коняк, която държеше в ръка, се изплъзна от пръстите

му и тупна върху безценния килим. – Не мислиш ли, че трябваше да *започнеш* разговора с това? Мили боже, някой...

– Успокой се – остро го прекъсна лорд Манстон. – Тя бе намерена и върната. В безопасност е.

– Била ли е...

– Не е била изнасилена.

Николас почувства как нещо непознато се плъзна по вените му. Навярно облекчение, но имаше и още нещо. Нещо парливо и мъчително.

Срещал бе жени, които са били принудени да правят секс против волята им. Преживяното им се бе отразило. Първо на телата им, което той мислеше, че би могъл малко да разбере, а после и на душите им, което знаеше, че никога не би могъл да проумее.

Това чувство в гърдите му... беше по-остро от облекчение. Имаше зъби и се надигаше с бавен гняв, усиляващ се като барабанен тътен.

Джорджиана Бриджъртън му беше като сестра. Не, не съвсем сестра. Не точно. Но брат ѝ Едмънд му *беше* като брат, по-близък от неговите собствени, ако трябваше да бъде честен.

Лорд и лейди Манстон мислеха, че вече са приключили с раждането на деца, когато Николас се бе появил. Той беше с цели осем години по-малък от най-близкия му по възраст брат; по времето, когато бе пораснал достатъчно, за да прави нещо друго, освен да щъпурка наоколо, току-що измъкнал се от пелените, всички те вече бяха на училище.

Но Едмънд Бриджъртън беше наблизко, само на няколко километра в „Обри Хол“. Двамата бяха на една и съща възраст, деляха ги само два месеца.

И бяха неразделни.

– Какво се е случило? – попита Николас баща си.

– Проклет зестрогонец я е набелязал. Синът на Нидъркот.

– Фреди Оукс? – смаяно попита Николас.

Двамата бяха съученици. Поне за няколко години. Фреди не бе завършил. Той беше популярен, представителен и хубавец, безумно добър на крикет, но се бе оказало, че единственото по-лошо нещо от това да се провалиш на изпитите, беше да мамиш на тях, затова на шестнайсет години бе изритан от „Итън“.

– Точно той – промърмори лорд Манстон. – Ти го познаваш.

– Не много добре. Никога не сме били приятели.

– Не сте били?

– Не сме били *приятели* – поясни Николас. – Всички се разбираха с Фреди Оукс.

Лорд Манстон го изгледа остро.

– Да не би да го защитаваш?

– Не – побърза да го увери Николас, въпреки че без никакви факти, нямаше представа какво действително се бе случило. При все това беше трудно да допусне сценарий, при който вината е на Джорджиана. – Просто казвам, че той винаги е бил много популярен. Не беше *злюбен*, но човек не би искал да се озове на пътя му.

– Значи е бил грубиян.

– Не. – Николас разтри очите си. По дяволите, беше уморен. И беше почти невъзможно да обясни сложната училищна социална йерархия на някого, който не е бил там. – Просто... не знам. Както казах, ние не бяхме действително приятели. Той беше... повърхностен, предполагам.

Баща му го погледна с любопитство.

– Или може би не е бил. Наистина не бих могъл да кажа. Всъщност никога не съм говорил с него за нещо повече от това какво има за закуска или кой се прибира у дома за ваканцията. – Николас се замисли за миг, преравяйки училищните си спомени. – Той играеше доста крикет.

– Ти също си играл крикет.

– Не добре.

Беше показателно колко силно разстроен бе баща му,

защото не се впусна тутаки да го опровергава. В съзнанието на лорд Манстон всичките му четирима синове бяха създадени по негов образ и подобие – великолепни спортисти, които властваха на игрищата в „Итън“.

Грешеше само двацет и пет процента.

Николас не беше некадърен спортист. Тъкмо обратното, беше доста добър фехтовач и можеше да победи на стрелба с пушка или лък всеки от братята си. Но ако се озовеше на игрище с топка (от всякакъв вид) и неколцина други мъже, той беше безпомощен. Нужно бе умение да знаеш къде се намира всеки един играч в тълпата. Или може би инстинкт. Каквото и да беше, той не го притежаваше. Крикет, фийлд гейм и уол гейм...

Беше ужасен във всичките. Най-лошите му спомени от училище бяха свързани с полевите игри. Онова усещане да бъдеш наблюдаван, да те намерят за желан... единственото по-лошо нещо беше да чакаш, докато определят отборите. На момчетата не беше нужно много време, за да разберат кой може да рита топката или да я удря с бухалката.

Както и кой не може.

Предполагаше, че същото беше и в науките. Беше в „Итън“ едва няколко месеца, когато всички разбраха, че той беше колежанинът с отлични оценки в науките. Дори Фреди Оукс бе идвал от време на време за помощ при него.

Николас коленичи, за да вдигне най-после тумбестата чаша, която бе изпуснал. Взира се няколко секунди в нея, опитвайки се да реши дали моментът се нуждае от ясна глава, или малко притъпяване на мисълта.

Навярно нещо по средата.

Погледна баща си.

– Може би е най-добре да ми кажеш какво се е случило – рече и прекоси стаята, за да напълни отново чашата си. По-късно щеше да реши дали да я изпие.

– Много добре. – Лорд Манстон остави собствена-

та си чаша с тежко изтракване. – Не съм сигурен кога са се запознали, но Оукс ясно показал намеренията си. Той я ухажвал. Майка ти, изглежда, смята, че е възнамерявал да ѝ предложи брак.

Николас не можеше да си представи защо майка му си въобразяваше, че може да чете точно мислите на Фреди Оукс от всички хора, но очевидно сега не беше подходящият момент да го изтъква.

– Не знам дали Джорджиана е щяла да приеме – продължи лорд Манстон. – Оукс е заклет комарджия, всички го знаем, но накрая ще бъде барон, а Джорджи няма да стане по-млада.

На двайсет и шест, Джорджи беше точно с една година по-малка от Николас, но той отлично знаеше, че жените не остаряваха по същия начин като мъжете. Поне не и според обичаите и правилата на английския брак.

– Както и да е – продължи баща му, – лейди Бриджъртън и майка ти бяха в Лондон на пазар, предполагам; не съм питал – и Джорджиана отиде с тях.

– Но не и за сезона – промърмори Николас.

Доколкото беше осведомен, Джорджи никога не бе имала истински лондонски сезон. Беше заявила, че не искала такъв, а Николас никога не я бе разпитвал защо. Сезон в Лондон му се струваше също толкова привлекателен, колкото ваденето на зъби, така че кой беше той, че да оспорва решението ѝ?

– Само визита – потвърди баща му. – Сигурен съм, че са присъствали на някое и друго събитие. Но нищо официално. А и без това сезонът е почти приключил. Но Оукс ги посетил няколко пъти, сетне извел Джорджиана.

Николас наля малко коняк в чашата си и отново се извърна с лице към баща си.

– С разрешението на лейди Бриджъртън?

Лорд Манстон мрачно кимна и отпи щедра глътка от питието си.

– Всичко е било така, както е редно. Нейната прислужница ги придружавала. Отишли в книжарница.

– Звучи типично за Джорджи.

Баща му отново кимна.

– Оукс я отвлякъл на излизане. Или по-точно отпрашил с нея. Тя доброволно се качила в каретата и защо да не го направи?

– Ами прислужницата?

– Оукс я бутнал на тротоара, преди тя да успее да се качи в каретата.

– Мили боже, тя добре ли е? – Ако си бе ударила главата, можеше да има сериозни последствия.

Лорд Манстон примигна и Николас осъзна, че на баща му не му бе хрумнало да попита за здравето на прислужницата.

– Момичето навярно е добре, щом нищо не си чул – успокой го Николас.

Баща му остана мълчалив за известно време.

– Сега тя е у дома.

– Джорджиана?

Лорд Манстон кимна.

– Била е заедно с него само един ден, но белята вече е била сторена.

– Мислех, че ти ми каза, че тя не е била...

Баща му тръшна чашата си върху страничната масичка.

– Не е нужно да е била насилена, за да пострада репутацията ѝ. Господи, момче, използвай главата си. Няма никакво значение какво е ѝ е сторил или не ѝ е сторил онзи негодник. Тя е погубена. И всички го знаят. – Изглежда унищожително Николас. – С изключение на теб, очевидно.

Някъде в думите му се спотайваше обида, но Николас реши да я пренебрегне.

– Аз бях в Единбург, сър – сковано процеди младият мъж. – Нямах никаква представа какво се е случило.

– Знам. Извини ме. Всичко е толкова стресиращо. –

Лорд Манстон прокара ръка през косата си. – Тя е моя кръщелница, нали знаеш?

– Знам.

– Заклел съм се да я закрилям. В църквата.

Тъй като баща му не беше особено религиозен човек, Николас не беше сигурен защо мястото на клетвата беше толкова важно, но при все това кимна. Поднесе чашата към устните си, но не отпи, а вместо това просто използва чашата, за да прикрие собственото си изражение, докато оглеждаше това на баща си.

Никога не го бе виждал в подобно състояние. Не беше сигурен как да го тълкува.

– Не мога да я видя съсипана – твърдо заяви лорд Манстон. – *Ние* не можем да я видим съсипана.

Николас затаи дъх. По-късно осъзна, че дробовете му вече са знаели това, което мозъкът му все още не е подозирал. Животът му щеше рязко да се промени.

– Може да се направи само едно нещо – продължи баща му. – Ти трябва да се ожениш за нея.